

Τα Συνέδρια του ΚΚΕ (από το 1ο μέχρι το 17ο)

* * *

ΠΡΩΤΟ (ΙΔΡΥΤΙΚΟ) ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΚΕ

Το ιδρυτικό Συνέδριο του Κόμματος που αρχικά ονομάστηκε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ), συνήλθε στις **4 (17) – 10 (23) του Νοέμβρη 1918** στα γραφεία του Συνδέσμου Μηχανικών Ατμόπλοιοι στον Πειραιά. Στο Συνέδριο έγινε έντονη ιδεολογική αντιπαράθεση για το χαρακτήρα του Κόμματος και το Πρόγραμμά του. Εκδηλώθηκαν τρεις τάσεις. Η μία ήταν αυτή των **αριστερών σοσιαλιστών** που συσπειρώθηκαν γύρω από τον **Δημοσθένη Λιγδόπουλο**, τον **Σπύρο Κομιώτη** και τον **Μιχ. Οικονόμου**. Η δεύτερη ήταν **δεξιά ρεφορμιστική** με τους **Α. Σιδέρη**, **Ν. Γιαννιό** και **Π. Δημητράτο**. Εκφράστηκε επίσης και μια τρίτη τάση, **κεντριστική**, με εκπρόσωπο τον **Α. Μπεναρόγια**.

Μέσα από την ιδεολογική διαπάλη στο ιδρυτικό Συνέδριο επικράτησαν στα περισσότερα και πιο κρίσιμα ζητήματα οι θέσεις των αριστερών σοσιαλιστών.

Στο ιδρυτικό ψήφισμα κατοχυρώθηκε ο προλεταριακός – διεθνιστικός χαρακτήρας του Κόμματος, ως εξής:

«Το Σοσιαλιστικόν Εργατικόν Κόμμα της Ελλάδος βασίζεται επί των εξής θεμελιωδών αρχών:

1. Πολιτική και οικονομική οργάνωσις του προλεταριάτου σε ξεχωριστό κόμμα τάξεως για την κατάκτησιν της πολιτικής εξουσίας και την δημοσιοποίησιν των μέσων της παραγωγής και ανταλλαγής, δηλαδή την μεταβολήν της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας εις κοινωνίαν κολεκτιβικήν ή κομμουνιστικήν.
2. Διεθνής συνεννόησις και δράσις των εργατών».

Το Συνέδριο τάχτηκε στο πλευρό της Οχτωβριανής Επανάστασης και ενέκρινε «ψήφισμα χαιρετισμού προς την ρωσικήν δημοκρατίαν των Σοβιέτ» και «Διαμαρτυρίαν διά την μελετωμένην επέμβασιν των συμμάχων» κατά της νεαράς Σοβιετικής Δημοκρατίας.

Το ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΕΚΕ ενέκρινε προγραμματικό ντοκουμέντο με τίτλο: «Αι αρχαί και το πρόγραμμα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος», όπου διακηρύσσεται η αρχή της ταξικής πάλης, η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από

Σύνεδροι στο 1ο (ιδρυτικό) συνέδριο του ΣΕΚΕ

την εργατική τάξη για το σοσιαλισμό. Ενέκρινε επίσης το «Πρόγραμμα σημερινών απαιτήσεων» θέτοντας άμεσους στόχους πάλης.

2 ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε στην Αθήνα στις **5 (18) – 12 (25) του Απρίλη 1920**, στην αίθουσα

«Τσαλδάρη» (Πλατεία Κολοκοτρώνη). Τάχθηκε

υπέρ του λενινιστικού προσανατολισμού του Κόμματος στο θέμα της δικτατορίας του προλεταριάτου και της αρχής του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού. Απέρριψε την άποψη περί «ελευθερίας» των φραξιών και ομάδων μέσα στο Κόμμα, υπεράσπισε την αρχή της ιδεολογικής και οργανωτικής ενότητας του

Κόμματος. Αποφάσισε την οργανική προσχώρηση του ΣΕΚΕ στη Γ' Κομμουνιστική Διεθνή, ψήφισε νέο Καταστατικό και στον τίτλο του Κόμματος πρόσθεσε σε παρένθεση τη λέξη «Κομμουνιστικόν». Αποφάσισε επίσης να τεθεί ο «Ριζοσπάστης» κάτω από τον έλεγχο του Κόμματος.

3 ΕΚΤΑΚΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΚΕ (Κ)

Στο χρονικό διάστημα ανάμεσα στο 2ο και στο 3ο Συνέδριο μεσολάβησαν άλλα τέσσερα Συνέδρια που ήταν έκτακτα:

α) Το Εκτακτο Εκλογικό Συνέδριο συνήλθε στην Αθήνα στα γραφεία του Κόμματος στην οδό Ευριπίδου 14, **στις 16 (29) – 19 του Σεπτεμβρη (2 του Οκτώβρη) 1920** με κύριο θέμα τη στάση του Κόμματος στις βουλευτικές εκλογές της 1ης του Νοέμβρη 1920. Το Συνέδριο άλλαξε τη θέση του 1ου Συνεδρίου στο αγροτικό πρόβλημα. Αντί της «εθνικοποίησης της γης», ψήφισε απόφαση για την «άμεση και οριστική κατοχή των αγροκτημάτων από τους δουλευτές τους χωρίς αποζημίωση και ταυτόχρονα την κατάσχεση των έκτακτων πολεμικών κερδών τωντσιφλικιάδων».

β) Το Έκτακτο Εκλογικό Συνέδριο που συνήλθε στις **20-31 του Οκτώβρη (2-13 του Νοέμβρη) 1922** στην Αθήνα στα γραφεία της ΓΣΕΕ, στην οδό Λυκούργου 10, και ασχολήθηκε κυρίως με οργανωτικά ζητήματα.

γ) Το Έκτακτο Εκλογικό Συνέδριο που συνήλθε επίσης στην Αθήνα στις **19-24 του Σεπτεμβρη 1923**.

δ) Το Έκτακτο Συνέδριο, γνωστό στην ιστορία του Κόμματος ως **3ο Έκτακτο Συνέδριο του ΚΚΕ**, που συνήλθε επίσης στην Αθήνα στις **26 του Νοέμβρη – 3 του Δεκέμβρη 1924**. Το Συνέδριο αυτό προβλεπόταν να είναι Τακτικό. Επειδή όμως δεν προετοιμάστηκε καλά, χαρακτηρίστηκε – μετά την έναρξη των εργασιών του – έκτακτο. Συμμετείχαν, αντιπρόσωπος της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ), ο Δ. Μανουίλσκι, και της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (ΒΚΟ), ο Ρ. Σμέραλντ.

Το 3ο Έκτακτο Συνέδριο αντιμετώπισε την εμφάνιση στην καθοδήγηση του Κόμματος δεξιών και αριστερών απόψεων που έβαζαν σε κίνδυνο τον προλεταριακό-επαναστατικό χαρακτήρα και πήρε σημαντικές αποφάσεις για την ενότητα του Κόμματος. Το Συνέδριο, αποδεχόμενο τις αποφάσεις του 5ου Συνεδρίου της ΚΔ (Ιουλίου 1924), το οποίο χάραξε τα καθήκοντα των ΚΚ στις συνθήκες της «προσωρινής υποχώρησης» του επαναστατικού κινήματος, καθόρισε την τακτική του ενιαίου μετώπου και προσανατόλισε το Κόμμα στην οργάνωση των καθημερινών αγώνων της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων. Το Συνέδριο διακήρυξε για άλλη μια φορά την αρχή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, ως βασικής αρχής της συγκρότησης και της λειτουργίας του Κόμματος, ψήφισε νέο Καταστατικό και μετονόμασε το Κόμμα σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ).

3 ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΚΕ (Τακτικό)

Συνήλθε στην Αθήνα το **Μάρτη του 1927**. Πήραν μέρος 100 αντιπρόσωποι από όλες τις Κομματικές Οργανώσεις. Τις εργασίες του παρακολούθησαν αντιπροσωπείες της ΕΕ της ΚΔ και της ΒΚΟ. Το Συνέδριο ψήφισε: α) «Θέσεις για την οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας και τα άμεσα καθήκοντα του Κόμματος». «Η χώρα μας – αναφερόταν στις Θέσεις – από την άποψη της καπιταλιστικής εξέλιξης είναι καθυστερημένη. Το σπουδαιότερο ρόλο στην εθνική οικονομία παίζουν η αγροτική οικονομία, το εμπορικό, το εφοπλιστικό και το τραπεζικό κεφάλαιο. Το βιομηχανικό κεφάλαιο βρίσκεται σε υποδεέστερη μοίρα... Η ημιαποικιακή θέση της Ελλάδας και η υποδοούλωσή της στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχουν σαν συνέπεια την εξάρτηση της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής της μπουρζουαζίας και των ανταγωνισμών της από τις δυνάμεις αυτές».

4ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 4ο Συνέδριο του ΚΚΕ συνήλθε στην Αθήνα στις **10-15 του Δεκέμβρη 1928**. Στις εργασίες του πήραν μέρος αντιπρόσωποι της ΚΔ και της ΒΚΟ. Οι αποφάσεις και διαπιστώσεις του Συνεδρίου αποτελούν συνέχεια των αποφάσεων του 3ου Συνεδρίου, σε συνδυασμό με τις αποφάσεις του 6ου Συνεδρίου της ΚΔ (Ιούλης 1928), οι οποίες ανέδειξαν το ιστορικά αναπόφευκτο της ποικιλομορφίας των δρόμων και ρυθμών ανόδου του προλεταριάτου στην εξουσία και την ανάγκη για μερικές χώρες «ορισμένων μεταβατικών βαθμίδων που οδηγούν στη δικτατορία του προλεταριάτου» και την «ποικιλία των μορφών του οικοδομούμενου σοσιαλισμού στις διάφορες χώρες».

Το Συνέδριο δεν κατέληξε στο χαρακτήρα της επικείμενης επανάστασης στην Ελλάδα, αναθέτοντας στο 5ο Συνέδριο να δώσει οριστική λύση στο ζήτημα, ενώ έθεσε το καθήκον της πάλης για τη συνένωση όλων των συνεπών δυνάμεων και της σύγκλησης ενός ενωτικού πανελλαδικού συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

5 ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε στην Αθήνα το **Μάρτη του 1934**. Η προετοιμασία και οι εργασίες του διεξήχθησαν με αυστηρή μυστικότητα για λόγους ασφαλείας. Το Συνέδριο επικύρωσε την απόφαση της 6ης Ολομέλειας της ΚΕ του Γενάρη 1934 για το χαρακτήρα και τις κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης στην Ελλάδα, που καθόρισε ότι θα είχε αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα με τάσεις γρήγορης μετατροπής της σε προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση, με κινητήριες δυνάμεις την εργατική τάξη και τις φτωχομεσαίες μάζες της αγροτιάς στην πάλη κατά της αντεπαναστατικής αστικής τάξης, που θα υποστηριζόταν από τους πλούσιους αγρότες. Ηγεμόνας της επανάστασης, πιο πρωτόβουλη και δραστήρια καθοδηγητική δύναμη θα ήταν το προλεταριάτο. Το Συνέδριο ανέθεσε στην ΚΕ την επεξεργασία και δημοσίευση του προσωρινού

Καταστατικού του ΚΚΕ, που θα εγκρινόταν τελειωτικά από το 6ο Συνέδριο, καθώς και την επεξεργασία του Προγράμματος του ΚΚΕ που έφερνε για έγκριση στο 6ο Συνέδριο. Το 5ο Συνέδριο συγκέντρωσε την προσοχή του στην πάλη κατά του φασισμού και του πολέμου.

6ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε στην Αθήνα στο **τελευταίο δεκαήμερο του Δεκέμβρη του 1935**. Ήδη είχε συγκληθεί το 7ο Συνέδριο της ΚΔ στη Μόσχα τον Ιούλη- Αύγουστο του 1935 που καθόρισε ως κύριο κίνδυνο αυτόν του φασισμού και του πολέμου και χάραξε πρωταρχικό καθήκον για το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα την πάλη εναντίον αυτού του κινδύνου, με τη συσπείρωση όλων των αντιφασιστικών δυνάμεων, τη δημιουργία διεθνούς μετώπου της ειρήνης και λαϊκών αντιφασιστικών μετώπων σε κάθε χώρα. Τα κεντρικά θέματα που απασχόλησαν το Συνέδριο ήταν: Η έκθεση της αντιπροσωπείας του ΚΚΕ στο 7ο Συνέδριο της ΚΔ και τα καθήκοντα των κομμουνιστών στην πάλη κατά του φασισμού και του πολέμου. Συγκέντρωσε την κύρια προσοχή του στην απόκρουση του κινδύνου εγκαθίδρυσης φασιστικής δικτατορίας στην Ελλάδα, στη γραμμή της συγκρότησης δημοκρατικού αντιφασιστικού μετώπου και στην πάλη κατά του πολέμου.

7 ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε στην Αθήνα από 1 έως 6 του **Οκτώβρη 1945** στην αίθουσα του κινηματογράφου «Τιτάνια» (οδός Πανεπιστημίου). Ήταν ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά σώματα του ΚΚΕ σε σύγκριση με τα προηγούμενα Συνεδριά του και αυτό έδειχνε την ανάπτυξη του Κόμματος κατά την περίοδο του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Το Συνέδριο συνήλθε σε συνθήκες «νομιμότητας», όση νομιμότητα άφηνε η ματοβαμμένη τρομοκρατία των αντιδραστικών δυνάμεων, του παρακράτους και του αγγλικού ιμπεριαλισμού.

Το Συνέδριο συζήτησε: Τη λογοδοσία της Κεντρικής Επιτροπής. Την κατάσταση στην Ελλάδα και τα προβλήματα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Το αγροτικό πρόβλημα στην Ελλάδα. Το Πρόγραμμα και το Καταστατικό του ΚΚΕ. Το Συνέδριο διαπίστωνε: «Μέσα στον πανευρωπαϊκό οργανισμό της δημοκρατικής και σοσιαλιστικής αναγέννησης, η Ελλάδα χάρη στην ένοπλη ξενική επέμβαση αποτελεί τραγική εξαίρεση. Η ξενική επέμβαση ανέκοψε την ομαλή πολιτική ζωή και εξέλιξη του τόπου... Ο πολιτικός συνασπισμός του ΕΑΜ έκανε κάθε δυνατή υποχώρηση για τη συνένωση των προσπαθειών όλων εκείνων που εναντιώνονται στις βίαιες, πραξικοπηματικές λύσεις και δε θα σταματήσει αυτές τις προσπάθειές του – εφόσον όμως δε θα σταματήσει η δολοφονική τρομοκρατική δράση κατά του λαού, νόμιμο δικαίωμα άμυνας είναι η χρησιμοποίηση των ίδιων μέσων από το λαό, για την απόκρουση της αφηνιασμένης τρομοκρατικής δράσης του μαύρου μετώπου, ΣΑΝ, Χ, και Σίας».

Το Συνέδριο ασχολήθηκε με τη δυνατότητα και τις πολιτικές προϋποθέσεις δημιουργίας βαριάς βιομηχανίας στηριγμένης στις εγχώριες πλουτοπαραγωγικές πηγές.

8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε τον **Αύγουστο του 1961** στο εξωτερικό. Τις εργασίες του παρακολούθησαν αντιπρόσωποι πολλών αδελφών Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων. Το Κόμμα βρισκόταν στην παρανομία, αλλά και μέλη και στελέχη του δρούσαν στην ΕΔΑ. Στην Ελλάδα, ύστερα από τη λικβινταριστική απόφαση της 8ης Ολομέλειας της ΚΕ του 1958, για διάλυση των Κομματικών Οργανώσεων, αυτές δεν υπήρχαν. Ολα αυτά είχαν επίδραση στη σύνθεση του Συνεδρίου, στις αποφάσεις του και στη σύνθεση των καθοδηγητικών οργάνων που εξέλεξε. Το Συνέδριο διαπίστωσε ότι «η Ελλάδα είναι υπανάπτυκτη καπιταλιστική χώρα, βασικά αγροτική με σχετική ανάπτυξη της βιομηχανίας, με ορισμένα μισοφεουδαρχικά υπολείμματα και με κύριο χαρακτηριστικό τη σημαντική εξάρτηση από το μονοπωλιακό κεφάλαιο». Οτι «η αντίθεση που κυριαρχεί σήμερα είναι η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό, την ντόπια ολιγαρχία που συνεργάζεται μαζί του από τη μια, και όλες τις άλλες

κοινωνικές τάξεις και ομάδες από την άλλη». Στο Πρόγραμμα που ψήφισε το 8ο Συνέδριο καθοριζόταν ότι «η επικείμενη επανάσταση στην Ελλάδα θα είναι αντιιμπεριαλιστική-δημοκρατική». Στις κινητήριες δυνάμεις της αντιιμπεριαλιστικής δημοκρατικής επανάστασης συμπεριλαμβάνονταν και η μη μονοπωλιακή αστική τάξη, η οποία χαρακτηριζόταν «εθνική αστική τάξη». Το λάθος αυτό οδήγησε σε οπορτουνιστικές διαστρεβλώσεις και σε πολιτική συνεργασίας χωρίς όρους με την Ένωση Κέντρου. Επεξεργάστηκε επίσης το Πρόγραμμα της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής και έβαλε άμεσο στόχο του Κόμματος την «ανατροπή της κυβέρνησης της Δεξιάς» και το «σχηματισμό μιας δημοκρατικής κυβέρνησης...». Το Συνέδριο επικύρωσε το θεμελιακό λάθος της 8ης Ολομέλειας του 1958 για τη διάλυση των Κομματικών Οργανώσεων.

9 ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε το Δεκέμβρη του 1973. Στη χώρα κυριαρχούσε η στρατιωτικοφασιστική δικτατορία. Ένα μήνα πριν τη σύγκληση του Συνεδρίου είχε γίνει ο ξεσηκωμός του Πολυτεχνείου. Το 9ο Συνέδριο υπέβαλε σε κριτική την πολιτική και δράση του Κόμματος, από το 8ο Συνεδριό του, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στη γραμμή και στη δράση του Κόμματος από το 8ο Συνέδριο μέχρι τη 12η Ολομέλεια (Φλεβάρης 1968) κυριάρχησε βασικά η δεξιά οπορτουνιστική παρέκκλιση. Το Συνέδριο έθεσε πρωταρχικό καθήκον την οικοδόμηση ισχυρού Κόμματος με γερές οργανώσεις, ριζωμένες μέσα στην εργατική τάξη, στην εργαζόμενη αγροτιά και σε όλο τον εργαζόμενο λαό, δεμένες με τις μάζες, Κόμμα ικανό να μπει επικεφαλής της πάλης του ελληνικού λαού και να τον οδηγήσει στη νίκη. Το Συνέδριο υπογράμμισε τη σοβαρότητα της δουλιάς μέσα στα συνδικάτα και την ανάγκη

να γίνει σωστός συνδυασμός της νόμιμης και της παράνομης δουλιάς για την ανάπτυξη του μαζικού κινήματος, για την ανάπτυξη γενικότερα της αντιδικτατορικής πάλης. Το 9ο Συνέδριο ψήφισε νέο Πρόγραμμα του ΚΚΕ, στο οποίο χαρακτήρισε την Ελλάδα «χώρα με μέσο επίπεδο ανάπτυξης, με διαμορφωμένο κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό και με χαρακτηριστικό γνώρισμα τη σημαντική εξάρτηση από το ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο και το διεθνή ιμπεριαλισμό, γίνεται χώρα βιομηχανική-αγροτική». Θεωρούσε ότι η χώρα θα φτάσει στο σοσιαλισμό μέσα από μια ενιαία επαναστατική διαδικασία, που θα περιλαμβάνει δύο στάδια επαναστατικών μετασχηματισμών: Ένα δημοκρατικό, αντιμονοπωλιακό, αντιιμπεριαλιστικό και ένα σοσιαλιστικό στάδιο. Το Συνέδριο παίρνοντας υπόψη την ύπαρξη της στρατιωτικοφασιστικής δικτατορίας καθόρισε ως πρώτο βήμα της ενιαίας επαναστατικής διαδικασίας την εγκαθίδρυση του «καθεστώτος της Νέας Δημοκρατίας». Το Συνέδριο, διορθώνοντας τη λαθεμένη θέση του 8ου Συνεδρίου που χαρακτήριζε τη μη μονοπωλιακή αστική τάξη «εθνική αστική τάξη», καθόρισε ότι «η ολοκλήρωση του πρώτου σταδίου της ενιαίας επαναστατικής πορείας θα πραγματοποιηθεί από την εργατική τάξη σε συμμαχία με την εργαζόμενη αγροτιά και με τη συσπείρωση γύρω από τη συμμαχία αυτή, των μεσαίων στρωμάτων της πόλης,

της προοδευτικής δημοκρατικής διανόησης, καθώς και άλλων δυνάμεων που θα συμμετάσχουν στην εγκαθίδρυση της Νέας Δημοκρατίας και που στην πορεία θα πειστούν για την ανάγκη της ολοκλήρωσης του μετασχηματισμού αυτού». Το Συνέδριο ψήφισε νέο Καταστατικό του Κόμματος.

10 ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε στις **15-20 του Μάη 1978** στο γήπεδο του «Μίλωνα] της Ν. Σμύρνης. Ήταν το πρώτο νόμιμο Συνέδριο, μετά από 27 χρόνια παρανομίας και 25 χρόνια αναγκαστικής προσφυγιάς.

Το Συνέδριο έβαλε καθήκοντα στις νέες πλέον συνθήκες και έκανε τροποποιήσεις στο Πρόγραμμα που ψήφισε το 9ο Συνέδριο. Απάλειψε το καθεστώς της «Νέας Δημοκρατίας», που ανταποκρινόταν μόνο στην περίοδο της δικτατορίας, διατήρησε την ενιαία επαναστατική διαδικασία με τα δύο στάδια επαναστατικών μετασχηματισμών και καθόρισε το Πρόγραμμα, τόσο στο πρώτο στάδιο, με το καθεστώς της «δημοκρατίας του λαού», όσο και στο σοσιαλισμό. Το πρόγραμμα της δημοκρατίας του λαού ήταν στόχοι πάλης για τη συσπείρωση όλων των δυνάμεων που είχαν συμφέρον από την εφαρμογή του, αφού αυτό το καθεστώς «θα στρέφεται ενάντια στο διεθνή ιμπεριαλισμό και στην ντόπια μονοπωλιακή ολιγαρχία και στους εκφραστές των συμφερόντων τους σ' όλους τους τομείς της ζωής της χώρας μας».

Το Συνέδριο καθόρισε ότι «για την πραγματοποίηση του αντιιμπεριαλιστικού αντιμονοπωλιακού δημοκρατικού επαναστατικού μετασχηματισμού της χώρας επιβάλλεται να περάσει η εξουσία από τα χέρια της ντόπιας μονοπωλιακής ολιγαρχίας στα χέρια των αντιιμπεριαλιστικών αντιμονοπωλιακών δημοκρατικών δυνάμεων και να εγκαθιδρυθεί μια αντιιμπεριαλιστική αντιμονοπωλιακή δημοκρατία, μια δημοκρατία του λαού».

11ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το **11ο Συνέδριο του ΚΚΕ** συνήλθε στις 14-19 του Δεκέμβρη 1982 στην αίθουσα Συνεδρίων του Κόμματος στον Περισσό. Το ΠΑΣΟΚ είναι ήδη κυβέρνηση και το Συνέδριο ασχολείται με τη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται στη χώρα.

Για τη στρατηγική της άρχουσας τάξης το Συνέδριο εκτιμά: «...Η άρχουσα τάξη συγκεντρώνει τις κύριες προσπάθειές της στο να περιορίσει το ΠΑΣΟΚ... σ' ένα ρόλο κόμματος εναλλαγής στην εξουσία, στα πλαίσια ενός δικομματικού συστήματος με το ΚΚΕ στη γωνία».

Το 11ο Συνέδριο επεξεργάστηκε την εναλλακτική λύση της «πραγματικής αλλαγής», που θεωρούσε ότι από τη μια μεριά δίνει ρεαλιστικές απαντήσεις σε φλέγοντα και οξυμένα προβλήματα που απασχολούν το λαό και τον τόπο και από την άλλη -κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις – μπορεί να αποτελέσει μορφή περάσματος στην ενιαία επαναστατική διαδικασία μετάβασης στο σοσιαλισμό.

Ως βασικούς στόχους της «πραγματικής αλλαγής» έθετε την αποφασιστική αντιμετώπιση των προβλημάτων της εθνικής ανεξαρτησίας, την έξοδο από την κρίση μέσα από μια οικονομική ανάπτυξη προς όφελος του λαού και τον ουσιαστικό εκδημοκρατισμό, και με βάση αυτούς καθόριζε τη στάση του απέναντι στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Για την πραγματοποίηση αυτών των στόχων το ΚΚΕ υιοθέτησε την ιδέα της δημοκρατικής κυβέρνησης, που «θα εκφράζει όλες τις δυνάμεις που, στον έναν ή άλλο βαθμό, τάσσονται υπέρ της πραγματικής αλλαγής, θα στηρίζεται στο μαζικό λαϊκό κίνημα και θα εφαρμόσει πρόγραμμα αντιμονοπωλιακής, αντιμπεριαλιστικής κατεύθυνσης».

12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνήλθε το **Μάη του 1987** και επεξεργάστηκε την πολιτική των δύο δρόμων για την ελληνική κοινωνία και τη νέου τύπου ανάπτυξη. Στην Πολιτική Απόφαση αναφέρεται: «Μπροστά μας βρίσκονται δύο δρόμοι. Ο ένας είναι ο δρόμος του δικομματισμού, που καθηλώνει την κοινωνικοπολιτική ζωή στις επιλογές της άρχουσας τάξης και υποτάσσει τις τύχες του λαού και της χώρας μας στις δυνάμεις του μεγάλου κεφαλαίου, της εξάρτησης και των υπερεθνικών οργάνων της ΕΟΚ. Ο άλλος είναι ο δρόμος της Αριστεράς, για μια ανάπτυξη νέου τύπου, για αλλαγή, με κατεύθυνση το σοσιαλισμό, που θα προχωρά με ρήξεις προς το σύστημα της εξάρτησης και της μονοπωλιακής κυριαρχίας». Ταυτόχρονα, το Συνέδριο επεξεργάστηκε την πολιτική «του κοινωνικοπολιτικού συνασπισμού των δυνάμεων της αλλαγής που αποτελεί στρατηγικής σημασίας προϋπόθεση για την αλλαγή με κατεύθυνση το σοσιαλισμό και οργανικό στοιχείο της». Η νέου τύπου ανάπτυξη θα προωθείται από μια κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με βάση τις αποφάσεις του 12ου Συνεδρίου, το ΚΚΕ προχώρησε στη δημιουργία του «Συνασπισμού των δυνάμεων της Αριστεράς και της Προόδου».

13ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Από το 1989 στη διεθνή σκηνή κυριαρχεί η πορεία **ανατροπής των σοσιαλιστικών καθεστώτων των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης** έως το 1991 που ανατράπηκε και η ΕΣΣΔ.

Την ίδια περίοδο το ΚΚΕ προετοιμάζει το 13ο Συνέδριό του, μέσα σε οξυτάτη εσωκομματική διαπάλη από μερίδα στελεχών που στην ουσία αρνούνται το χαρακτήρα του ΚΚΕ ως επαναστατικού κόμματος, πολιτικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης και επιδιώκουν τη διάχυσή του μέσα στο ΣΥΝ, με τη μετατροπή του ΣΥΝ από συνασπισμό κομμάτων σε ενιαίο κόμμα.

Αρνούνται την ταξική πάλη και την προοπτική του σοσιαλισμού, αρνούνται την ύπαρξη εργατικής τάξης και διεξάγουν οξυτάτη φραξιονιστική πάλη μέσα στο Κόμμα.

Είχε προηγηθεί η περιορισμένη κρίση του '89, οπότε είχε αποχωρήσει μια ομάδα στελεχών της ΚΕ, και η διάσπαση της ΚΝΕ.

Σ' αυτές τις συνθήκες **συνήλθε το 13ο Συνέδριο του ΚΚΕ**, στην Αθήνα, στην κλειστή αίθουσα του Ολυμπιακού Σταδίου, **από τις 19 έως τις 24 του Φλεβάρη 1991**. Το Συνέδριο είχε οριστεί ως προγραμματικό από το 12ο Συνέδριο.

Η διαπάλη με την οπορτουνιστική τάση που επιδίωκε τη σοσιαλδημοκρατικοποίηση ή και τη διάλυση του Κόμματος δεν έληξε μέσα στο Συνέδριο, αν και αντιπαρατέθηκαν θεωρητικά, ιδεολογικοπολιτικά ζητήματα. Παρ' όλα αυτά, η πλειοψηφία πάλεψε για τη διατήρηση του ΚΚΕ, για τον επαναστατικό του χαρακτήρα και το ρόλο του ως οργανωμένης συνειδητής πολιτικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης.

Το 13ο Συνέδριο ανέδειξε σε πλειοψηφία της ΚΕ στελέχη που τάσσονταν υπέρ της διατήρησης του κομμουνιστικού χαρακτήρα του Κόμματος, αλλά δεν έβαλε τέρμα στην εσωκομματική πάλη. Η υπονομευτική δράση συνεχίστηκε και κορυφώθηκε τον Ιούλη του '91, οπότε εγκατέλειψαν το ΚΚΕ 45 μέλη της ΚΕ.

Το Κόμμα μέσα σε δύσκολες συνθήκες κατασυκοφάντησής του από τα πρώην στελέχη του, που έγιναν η αιχμή του δόρατος του αντικομμουνισμού της αστικής προπαγάνδας, αλλά και σε αρνητικό διεθνές κλίμα, λόγω των ανατροπών, σε συνθήκες υποχώρησης του κομμουνιστικού κινήματος, καταπιάνεται με την ανασυγκρότησή του, ταυτόχρονα με πλατιά

εξόρμηση στο λαό, με προσπάθεια για ανάπτυξη δράσης στο μαζικό κίνημα, ενώ προετοιμάζει ταυτόχρονα το 14ο Συνεδριό του.

14ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 14ο Συνέδριο συνήλθε στις **18-21 του Δεκέμβρη 1991** στην Αθήνα στην αίθουσα Συνεδρίων του Κόμματος στον Περισσό. Το Συνέδριο έβαλε το καθήκον της ανασυγκρότησης και ανάπτυξης του Κόμματος, εξέτασε τις αιτίες της δημιουργίας της δεξιάς σοσιαλδημοκρατικής παρέκκλισης των στελεχών που αποχώρησαν από το Κόμμα και εντάχθηκαν στο ΣΥΝ και επεξεργάστηκε πολιτική ανάπτυξης και στόχους πάλης προς όφελος των λαϊκών μαζών.

Το Συνέδριο έκανε και τις πρώτες τοποθετήσεις για τις εξελίξεις στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες εκτιμώντας:

«Οι εξελίξεις αυτές επιβεβαιώνουν με το δικό τους τρόπο τα ζωντανά και πάντα επίκαιρα διδάγματα της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας για την κοινωνική επανάσταση. Η παραβίαση βασικών αρχών της, η διαστρέβλωσή της στη διάρκεια της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, με αποκορύφωμα τη συνειδητή εγκατάλειψη αρχών στην πορεία της περεστρόικα, αποτέλεσαν βασικές αιτίες των σημερινών τραγικών εξελίξεων και συνεπειών. Το Κόμμα μας έδειξε ανεπάρκεια στη βαθύτερη εκτίμηση των εξελίξεων στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες, στη διερεύνηση των αιτιών για ορισμένα αρνητικά φαινόμενα που κατά καιρούς σημείωνε στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Η βαθιά και ολόπλευρη μελέτη όλων όσα έγιναν, η εξαγωγή συμπερασμάτων και εμπειριών, είναι σήμερα περισσότερο από ποτέ αναγκαία. Απαιτεί και προϋποθέτει τη συνεργασία και επίμονη προσπάθεια του διεθνούς κομμουνιστικού και προοδευτικού κινήματος».

Σχετικά με την πολιτική συμμαχιών, το 14ο Συνέδριο εκτίμησε ότι «η όλη πορεία και τελική κατάληξη του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου δίνει πολύτιμα διδάγματα στο Κόμμα για την πολιτική συμμαχιών, που πρέπει να βρίσκονται στο κέντρο της προσοχής του».

α) Η διασφάλιση της αυτοτέλειας του Κόμματος πρέπει να είναι πρωταρχική προϋπόθεση και συνεχής επιδίωξη.

β) Η υποτίμηση των ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών που υπάρχουν και συνοδεύουν κάθε μορφής συμμαχία και η ανυπαρξία μετώπου εναντίον της αποτελεί σοβαρό σφάλμα και οδηγεί σε αρνητικές απρόσμενες εξελίξεις.

γ) Οι εκπρόσωποι του Κόμματος στις συμμαχίες πρέπει να επιλέγονται προσεκτικά από συντρόφους που διαθέτουν ικανότητες, αλλά επίσης και σταθερότητα και κομματικότητα. Ο έλεγχός τους από καθοδηγητικά όργανα και κομματικά σώματα πρέπει να είναι συστηματικός και ουσιαστικός.

δ) Να συνυπολογίζεται πάντα με προσοχή η διαλεκτική σχέση που πρέπει να υπάρχει μεταξύ πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών.

Η πολιτική συμμαχιών, πολιτική στρατηγικής σημασίας, πρέπει να είναι διαρκής φροντίδα του ΚΚΕ. Οι δυσκολίες, τα λάθη και οι αποτυχίες δεν πρέπει να οδηγούν στην άρνησή της αλλά στα απαραίτητα μέτρα για την περισσότερο δημιουργική και αποτελεσματική εφαρμογή της. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η πολιτική συμμαχιών πρέπει να συνδυάζεται επίμονα και συστηματικά με την ολόπλευρη, ποσοτικά και ποιοτικά, ενίσχυση του ΚΚΕ».

Το 14ο Συνέδριο εκτίμησε ότι η αντιμετώπιση της σοσιαλδημοκρατίας στην Ελλάδα δεν ήταν πάντοτε πλήρης και αποφασιστική, ότι υποτιμήθηκε η ιδεολογική δουλιά μέσα στο Κόμμα, ήταν λειψή η δουλιά για την ανάδειξη των στελεχών, δεν υπήρχε πάντα αποφασιστική προσήλωση στις αρχές λειτουργίας του Κόμματος, αλλά και σωστή εφαρμογή της πολιτικής των συμμαχιών. Αυτοί οι παράγοντες επέδρασαν στην εμφάνιση της κρίσης στο Κόμμα.

Το Συνέδριο εξέτασε τις νέες δύσκολες συνθήκες μέσα στις οποίες καλείται να δράσει το Κόμμα. Τα σοσιαλιστικά καθεστώτα είχαν ανατραπεί, ενώ τα κράτη-μέλη της ΕΟΚ προχώρησαν στη συμφωνία του Μάαστριχτ (Δεκέμβρης 1991), που δημιουργούσε νέα δεδομένα για τη ζωή των μαζών και για την ίδια την ταξική πάλη. Το Συνέδριο επεξεργάστηκε την «προοδευτική πολιτική διεξόδου και ανάπτυξης». Κατέληξε στην ανάγκη συσπείρωσης των λαϊκών μαζών, με την πολιτική του «κοινωνικού συνασπισμού», στη βάση της διεκδίκησης πολιτικής για ανάπτυξη προς το συμφέρον τους. Κατέληξε, τέλος, να εξετάσει σε πανελλαδικές συνδιασκέψεις την

πολιτική του Κόμματος απέναντι στην ΕΟΚ μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και τις αιτίες ανατροπής των σοσιαλιστικών καθεστώτων και της ΕΣΣΔ.

15ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 15ο Συνέδριο του ΚΚΕ συνήλθε στις 22-26 του Μάη 1996, στην αίθουσα Συνεδρίων του ΚΚΕ. Τις εργασίες του Συνεδρίου παρακολούθησαν δεκάδες αντιπρόσωποι Κομμουνιστικών Κομμάτων και κινημάτων 47 χωρών όλων των ηπείρων. Ήταν Συνέδριο που ψήφισε **Πρόγραμμα** και **Καταστατικό**. Εξετάζοντας τις νέες συνθήκες μετά την ανατροπή του σοσιαλισμού στην Ευρώπη, αλλά και τις ποιοτικές αλλαγές που επήλθαν μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, επεξεργάστηκε τη στρατηγική και τακτική του Κόμματος και το χαρακτήρα της επανάστασης, καθώς και την πολιτική γραμμή συγκέντρωσης των δυνάμεων της επανάστασης.

«Σχετικά με το χαρακτήρα της επανάστασης στο Πρόγραμμα αναφέρεται ότι: «Ο ελληνικός λαός θα απαλλαγεί από τα δεσμά και τις συνέπειες της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης και εξάρτησης, όταν η εργατική τάξη με τους συμμάχους της πραγματοποιήσει τη σοσιαλιστική επανάσταση και προχωρήσει στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. Οι εσωτερικές εξελίξεις που μεσολάβησαν στη χώρα και οι αλλαγές στη θέση στο σύστημα του ιμπεριαλισμού, στη δεκαετία του '80 και την πρώτη πενταετία του '90, συνέβαλαν στο να ωριμάσουν περισσότερο οι υλικές προϋποθέσεις για το σοσιαλισμό στη χώρα μας. Στην εποχή μας, εποχή πέρασματος από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, η πάλη των τάξεων κατευθύνεται στη λύση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου – εργασίας. Η επαναστατική αλλαγή στην Ελλάδα θα είναι σοσιαλιστική. Κινητήριες δυνάμεις της σοσιαλιστικής επανάστασης θα είναι η εργατική τάξη ως ηγετική δύναμη, οι μισοπρολετάριοι, η φτωχή αγροτιά και τα πιο καταπιεσμένα λαϊκά μικροαστικά στρώματα της πόλης. Η νεολαία θα παίξει δραστήριο ρόλο στον αγώνα για το σοσιαλισμό και την οικοδόμησή του».

Ακόμα στο Πρόγραμμα εκτιμάται ότι: «Αναδειχνεται πιο επιτακτικά η ανάγκη, το ΚΚΕ με την πολιτική του να συμβάλλει στη διαμόρφωση και ωρίμανση του υποκειμενικού παράγοντα για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η αντιιμπεριαλιστική αντιμονοπωλιακή γραμμή πάλης συμβάλλει στη συσπείρωση της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού, στην αντίσταση και υπεράσπιση των συμφερόντων του από την επιθετικότητα του μεγάλου κεφαλαίου. Είναι ο δρόμος που βοηθά να αλλάξει ο συσχετισμός των δυνάμεων, να γίνει προσέγγιση και κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις να πραγματοποιηθεί το πέρασμα στο σοσιαλισμό. Σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια, ο αγώνας αυτός συνδέεται περισσότερο και εντάσσεται οργανικά στον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού. Περικλείει από τη φύση του ρήξεις, οι οποίες υπονομεύουν τα θεμέλια της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Δημιουργεί προϋποθέσεις για την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της».

Με βάση την παραπάνω εκτίμηση, τεκμηριώνεται η πολιτική του Κόμματος για την οικοδόμηση του αντιιμπεριαλιστικού αντιμονοπωλιακού δημοκρατικού μετώπου πάλης και επιλύεται το ζήτημα της σχέσης του αγώνα του Μετώπου με την επιδίωξη της κατάκτησης της εξουσίας από την εργατική τάξη σε συμμαχία με τα άλλα καταπιεζόμενα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας.

Το Συνέδριο επίσης συζήτησε την αναγκαιότητα ενότητας του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, τις προϋποθέσεις οικοδόμησής της, εκτιμώντας ότι αυτή θα ενισχύσει και το διεθνές αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, αναλαμβάνοντας ταυτόχρονα το Κόμμα δράση σ' αυτή την κατεύθυνση.

16ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το 16ο Συνέδριο συνήλθε **στις 14-17 του Δεκέμβρη 2000**, στην αίθουσα Συνεδρίων του ΚΚΕ. Το Συνέδριο επεξεργάστηκε πληρέστερα τις προγραμματικές κατευθύνσεις και τους στόχους του ΑΑΔΜ. Προχώρησε στη μεγαλύτερη δυνατή ανάλυση, στις σημερινές συνθήκες, των γενικών κατευθύνσεων της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας.

Στην απόφαση του Συνεδρίου τονίζεται:

«Το ΑΑΔ Μέτωπο πρέπει να προβάλλει στο λαό την ιδέα ότι είναι αναγκαίο και ρεαλιστικό να επιβληθούν τα συμφέροντα των καταπιεσμένων λαϊκών δυνάμεων στο επίπεδο της εξουσίας, στόχος αναπόσπαστα δεμένος με δραστική αλλαγή και ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων...

Το ΚΚΕ θεωρεί ότι ο όρος λαϊκή εξουσία μπορεί να λειτουργήσει ενοποιητικά, αρκεί να περιέχει βασικές ιδέες που διαχωρίζουν την εξουσία αυτή από τη σημερινή εξουσία και τις διάφορες παραλλαγές διαχείρισης...

Το ΚΚΕ υποστηρίζει ότι λαϊκή εξουσία είναι η σοσιαλιστική εξουσία... Δε θεωρούμε όμως αυτή τη θέση ως όρο για τη συγκρότηση του Μετώπου, αφού αυτό δε θα συγκροτηθεί στη βάση της συμφωνίας για το σοσιαλισμό. Η κάθε δύναμη του Μετώπου θα διατηρεί τη δική της αντίληψη για το χαρακτήρα της εξουσίας.

Στα πλαίσια του Μετώπου και εκτός του Μετώπου οι δυνάμεις που το απαρτίζουν θα αναπτύσσουν τις ιδιαίτερες απόψεις τους για το χαρακτήρα της εξουσίας, τις μορφές της, φροντίζοντας ώστε αυτό να μην εμποδίζει την κοινή δράση, να μη θέτει σε κίνδυνο το κατακτημένο επίπεδο συμφωνίας στη γενική κατεύθυνση της πάλης κατά των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού».

Ταυτόχρονα, το Συνέδριο εκτιμά ότι η Ελλάδα έχει τις υλικές προϋποθέσεις να διαμορφώσει και να αναπτύξει τη λαϊκή οικονομία. Θεωρεί ότι «προϋπόθεση για την ανάπτυξη της λαϊκής οικονομίας είναι οι πλουτοπαραγωγικές πηγές και τα βασικά και συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής να περάσουν στην ιδιοκτησία της κοινωνίας, να ανατραπεί η οικονομική κυριαρχία των μονοπωλίων, η μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία».

Ενώ «βάθρα της λαϊκής οικονομίας και ανάπτυξης» είναι:

- Η κοινωνική κρατική ιδιοκτησία στα βασικά και συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής...
- Το αποκλειστικά δημόσιο, ενιαίο και δωρεάν σύστημα εκπαίδευσης, υγείας, πρόνοιας, ασφάλισης
- Δίπλα στον κοινωνικοποιημένο τομέα της λαϊκής οικονομίας θα λειτουργεί ο παραγωγικός συνεταιρισμός της μικρομεσαίας αγροτιάς, των μικρών

επιχειρηματιών, ιδιαίτερα αυτών που είναι σε κλάδους μεταποίησης, όπου υπάρχει πολύ μικρή συγκέντρωση

- Ο κεντρικός πανεθνικός οικονομικός μηχανισμός σχεδιασμού και διεύθυνσης που κινητοποιεί τα κοινωνικοποιημένα συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής, το εργατικό δυναμικό, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές αξιοποιεί κάθε δυνατή θετική οικονομική διεθνή συνεργασία, στη βάση του αμοιβαίου οφέλους
- Η λαϊκή οικονομία προϋποθέτει την πολιτική ανεξάρτηση της Ελλάδας από τους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς, την απαλλαγή και από τις τυπικές δεσμεύσεις μαζί τους
- Η αποδεδειγμένη Ελλάδα θα έχει δυνατότητες να συνεργαστεί και να συνασπιστεί και με άλλες χώρες και δυνάμεις που θα έχουν συμφέρον από μια αμοιβαία επωφελή συνεργασία.

Σχετικά με την πορεία συγκρότησης του ΑΑΔΜ το Συνέδριο εκτιμά: «Αυτό που μπορεί να γίνει σήμερα είναι να προωθηθούν και αναπτυχθούν επιμέρους μέτωπα, συσπειρώσεις και συνεργασίες, αρκεί βεβαίως αυτές να αντιστρατεύονται στο συγκεκριμένο ζήτημα τις επιλογές της φιλομονοπωλιακής, ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Οι συνεργασίες και συμμαχίες γύρω από συγκεκριμένα αντιιμπεριαλιστικά αιτήματα και στόχους μπορεί να μην αποτελούν κιόλας Μέτωπο, όμως μπορούν να αποτελέσουν πεδία συσπείρωσης και δοκιμασίας, να γίνουν οι χείμαρροι και τα ρυάκια που θα οδηγήσουν και στο ίδιο το Μέτωπο».

Το 17^ο Συνέδριο του ΚΚΕ

Το 17^ο Συνέδριο του ΚΚΕ συνήλθε από τις 9/2 ως τις 12/2/2005 στην αίθουσα συνεδρίων των γραφείων της Κεντρικής Επιτροπής. Κεντρικό ζήτημα του Συνεδρίου ήταν η εξέταση της πορείας του από την ανασυγκρότηση στην ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ισχυροποίησή του. Το συνέδριο πήρε δύο αποφάσεις, η πρώτη «Πολιτική απόφαση για τα καθήκοντα του ΚΚΕ μέχρι το 18^ο Συνέδριο.» και η απόφαση «Για την κατάσταση στο Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα».

Στην απόφαση για τα καθήκοντα του Κόμματος αναφέρεται: «Η πορεία ανασυγκρότησης του Κόμματος, η ανοδική πορεία του τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνει τη ζωτικότητα των κομμουνιστικών ιδεών. Η επιδίωξη του αντίπαλου να θέσει το Κόμμα στο περιθώριο, να του στερήσει το κύρος που έχει κατακτήσει στην ιστορική του διαδρομή δεν καρποφόρησε. Αν το 1989-91 είχε διαλυθεί το ΚΚΕ, αν είχε μεταλλαχθεί σε κόμμα σοσιαλδημοκρατικού προσανατολισμού το κενό θα ήταν μεγάλο για το λαϊκό κίνημα. Οι χιλιάδες μέλη, φίλοι και οπαδοί, αλλά και συνεργαζόμενοι με το ΚΚΕ, προοδευτικοί άνθρωποι με τις προτάσεις και τις σκέψεις τους, τη δράση τους δίπλα στο Κόμμα, με τη στήριξη των πρωτοβουλιών του, συνέβαλαν στη θετική και ανοδική πορεία του Κόμματος.»

Πηγή: Ριζοσπάστης

Αναδημοσίευση από: <http://erodotos.wordpress.com/2009/02/18/kke-synedria/>